

IF
LOVE
SOROZAT

Ha
tökéletesek
lennénk

ANA HUANG

PASSION
VALOGATÁS

Két ex egy házban. Mi baj lehet?

Oliviának volt egy terve: MBA diploma, egy Wall Street-i cég alelnöki posztja harminckét évesen, házasság és két gyermek (lehetőleg ikrek, mert #hatekonysag). Mi nem szerepel a tervében? Az, hogy elveszti a holmija felét, amikor elázik a lakása, és kénytelen az exéhez fordulni segítségért. Mi az, ami határozottan nem szerepel a tervében? Beköltözni az említett ex házába, és nézni, ahogy a férfi ing nélkül járkal, muffint süt és izzó tekintettel figyeli őt.

A pékség és a mindenbe beleavatkozó családja miatt Sammynek addig is elég gondja volt, míg nem került a képbe az exe, akit soha nem tudott elfelejteni. Ám amikor Olivia a segítségét kérte, képtelen volt nemet mondani. Bánhatja, hogy összetörte a szívét. De minden rendben lesz. Feltéve, ha nem tesz semmi ostobaságot, például nem oson be a szobájába, és nem csókolja zsibbadásig...

Ahogy az egymás iránti ellenszenvüket lassan felváltja a szenvedély, Sammy és Olivia kölcsönösen rájönnek, hogy a múltjuk nem az, aminek látszik, és a jövőjük minden, csak nem biztos. Vajon le tudják győzni a büszkeségüket, és adnak még egy esélyt a szerelemnek, vagy történetük arra van ítélve, hogy megismétlje önmagát?

Ana Huang

nevét többször láthattuk már a USA Today, a The New York Times, valamint az Amazon bestsellerlistáinak élén. A Twisted-sorozattal futott be, és azóta is a New Adult és kortárs románcok műfajában alkot. Regényeiben lelkesen mutat be szenvedélyes párkapcsolatokat és igazi alfa-hím főszereplőket. Könyveit több mint harminc nyelvre fordították le, és olyan újságokban találkozhatunk vele, mint a Cosmopolitan, a Financial Times és a Glamour UK. Imád utazni, a szebbnél szebb úti célokat szívesen jeleníti meg történeteiben, és nem tud nemet mondani egy jó chai lattéra.

Tudj meg többet a sorozatról:

www.anahuang.com

www.facebook.hu/PassionValogatás

www.facebook.hu/DreamKonyvek

„Alig vártam, hogy olvashassam Olivia és Sammy románcát, és nem okozott csalódást, imádtam! A háttértörténetük, a tagadhatatlan kémia, és az egymáshoz visszavezető útjuk miatt az elejétől a végéig tele volt a szívem érzelmekkel.”

Amazon

„Érezni lehetett, ahogy egyre erősödik a Sammy és Olivia közötti kapcsolat, ahogy egyre jobban megértették az érzéseik intenzitását. A Ha tökéletesek lennének üdítően mutatja be a második esélyt, tele van humoros ugratásokkal, perzselő szenvedéllyel és egy csipetnyi szomorúsággal. Tökéletes befejezése a sorozatnak!”

Goodreads

„Ez a könyv annyira megfogott, hogy kész vagyok Ana Huang összes könyvét elolvasni, azonnal. Minden pillanatát imádtam, és lenyűgözött, hogy Ana ilyen nagyszerű női főszereplőt alkotott, aki megállás nélkül kergeti az álmait.”

Barnes & Noble

„A két főszereplő imádni való karakter, és könnyen azonosultam velük. A közöttük lévő szenvedély fokozatosan nőtt, ami arra készítetett, hogy azonnal folytassam az olvasást, és lássam, mi történik velük.”

The StoryGraph

PASSION
VÁLOGATÁS

ANA HUANG

*Ha
tökéletesek
lennénk*

— részlet —

ELSŐ FEJEZET

– Öltáncsal próbálkozott be nálam, Farrah, hozzám akart dörgölözni. Egy négycsillagos étteremben! – Olivia Tang nyugtalanul fel-alá járkált az Ishikawa fekete márvány mosdójában. Cipősarka kopogott a padlón. – Szeretem ezt a helyet. A szusi nagyszerű, és minden másban is legalább tízből nyolcas. Ez a kedvenc helyem minden fontos szempontból: a kiszolgálás, a hangulat, a dekoráció, az elhelyezkedés, a tiszta mosdó. Nem vagyok hajlandó a kitiltást kockáztatni azért, mert a pillanat hevében rossz döntést hoztam, és elfogadtam egy Wesley nevű fickó vacsorameghívását.

Legjobb barátnője, Farrah Lin-Ryan nevetett, nevetése ezüstös hangon, jóleső ismerősséggel csilingelt transzkontinentális telefonhívásukban. Olivia hónapok óta nem hallotta ezt a nevetést személyesen, azóta, hogy ő, Farrah és a többi barátjuk, Courtney Taylor és Kris Carrera (hamarosan Kris Reynolds) februárban Miami repült lánycsapat-kirándulásra. Hiányzott, hogy a legjobb barátnőjével ugyanabban a városban legyen, de egy telefonhívás jobb volt, mint a semmi, különösen, ha *már megint* egy katasztrofális randin találta magát.

– Mondd, hogy vészhelyzet van, és zárd rövidre a randit – javasolta Farrah. – Pár perc múlva felhívlak, és úgy teszek, mintha közeli családtagod lennék, akit kórházba szállítottak.

– Jó terv, de szeretném megkóstolni a desszertet – felelte Olivia, azzal végighúzta a kezét váll alá érő fekete haján és a tükörképére nézett. Optimista volt a ma estével kapcsolatban, és a munkaidő végén rögtön elhagyta az irodát, hogy legyen elég ideje felkészülni. Két órával később a haja tökéletes volt, a sminkje kihangsúlyozta ragyogó sötét szemét és rózsabimbó ajkait, elegánsan provokatív fekete ruhája karcsú testéhez simult. A kényelmes, de szexi cipősarok-magasság további hét centit adott hozzá 165 centis természetéhez.

Micsoda pazarlás!

Ennyi idő, energia és smink a semmiért.

– Híresek a desszertjükről – tette hozzá Olivia, aki furcsa módon kénytelen volt elmagyarázni, miért marad mégis. – Karamellizált alma és kuromoji fagylalt müzslivel tálalva.

Kevés olyan dolog volt, amit ne tett volna meg a jó ételért. Talán azért, mert akkor sem tudna főzni, ha az élete múlna rajta, ezért a kulináris élvezetek érdekében mások főzési tehetségére támaszkodott. Bármilyen legyen is az ok, Olivia ételmegszállottsága időnként kétes, de mindig finom helyekre vitte, amióta elég idős volt ahhoz, hogy megkülönböztesse a kúp alakú temaki szusit a henger alakú makitól.

– Jól hangzik. Ezek szerint a főfogásnál jártok. Igaz? Mindjárt jön az a desszert. Csak arra vigyázz, hogy Wesley ne akarjon még egyszer bepróbálkozni azzal a... szóval azzal – mondta Farrah úgy, mintha nagyon igyekezne nem elnevetni magát.

– Hát jó, gúnyolódj csak rajtam, boldog házasságban élő ifjú asszony – mordult Olivia. – Nem neked kell át-

vergődni az egyedülálló élet mocsarain a modern Amerikában.

– Friss házasság ide vagy oda, még mindig szeretlek.

– Tudom – sóhajtott fel Olivia. – De most jobb lesz, ha visszamegyek, mielőtt Wesley azt hiszi, elestem a végében, vagy valami ilyesmi. Esküszöm, remélem, megéri az a desszert...

– Biztos vagyok benne, hogy megéri. Hívj később, és tudasd velem, hogy ment. Szeretlek.

– Én is szeretlek.

Olivia letette a telefont.

A randi kolosszális időpocsékolás volt, de talán nem olyan nagy pazarlás, ha a desszertet még elfogyasztja. Mérlegelte az előnyöket és a hátrányokat: áldozzon további fél órát a desszertre és távozzon egy kicsit nagyobb meglepéssel, vagy minél előbb meneküljön el (a már elfogyasztott finom szusin kívüli) elégedettség nélkül. Az elmúlt másfél óra elvesztegetett pénz volt: azt nem tudta visszaszerezni.

Arra a következtetésre jutott, hogy a nagyobb elégedettség többet ér, mint harminc perc az idejéből. Olivianak muszáj volt bizonyítania magának, hogy az estéje nem ment teljesen pocsékba, és azóta nagyon szerette volna kipróbálni az Ishikawa jellegzetes desszertjét, amióta olvasott róla a *Mode de Vie* étteremkritika-rovatában.

Kilépett a mosdóból, és megpróbált nem grimaszolni, amikor meglátta, hogy Wesley még egy szakét rendelt magának, és azt iszogatja az asztaluknál. A társkereső alkalmazásbeli profilja szerint ingatlanügynök, aki kedveli a jó évjáratú borokat és az utazást – akárcsak Olivia –, és ez *valóban* így volt. Azt nem említette – és amit tíz perccel a vacsora kezdete után jelentett be –, hogy másodállásban a Cock Pit nevű bárban dolgozik sztriptíz táncosként.

Igen, Cock Pit. Ez volt Wesley éjszakai munkahelyének a neve, és igen, fecsegő randipartnere szerint az összes alkalmazottnak, aki nem színpadi előadó volt, légiutas-kísérő egyenruhát kell viselnie.

Oliviának semmi baja nem volt a sztriptíztáncosokkal. Imádta a *Magic Mike XXL*-t. A (felülről) félmeztelen Channing Tatum, Joe Manganiello és Matt Bomer egy filmben? Igen, jöhet! De annak is megvan a maga ideje és helye, ma este azonban sem helye, sem ideje nem volt annak, hogy Wesley „bemutassa öltáncos mozdulatait”, ahogy azt egy fél órája kilátásba helyezte.

Ráadásul, az igazat megvallva, Wesley szégyentelenül részeg volt. Hiába volt 180 centi magas, 90 kilós férfitáncos, *egyáltalán* nem bírta az alkoholt. Arra azonban képes volt, hogy beüljön a döbbenetében szóhoz sem jutó Olivia ölébe, aki rögtön kimentette magát és a mosdóba sietett.

– Ó, hát visszajöttél! – kiáltott fel Wesley olyan hangon, mintha Olivia nem a mosdóból, hanem olaszországi utazásból tért volna vissza. – Milyen volt a mosdó?

– Rendben volt – felelte Olivia mosolyogva, és intett egy pincérnek.

– Rendelhetnék desszertet, kérem? Két karamellizált almát kérünk kuromoji fagyalattal. Köszönöm.

Nem osztozik a desszerten, és ha Wesley-nek esetleg nem ízlik, hát így járt.

Olivia kénytelen volt elviselni a kéretlen öltánc-kísérletet. Wesley viselje el a fagyalattot.

– Máris desszert? Még nem fejezted be a főételt – jegyezte meg Wesley, és a maradék szusit bámulta Olivia tányérján.

– Mire kihozzák, befejezem.

– Az nem lehet – mondta Wesley, és felnevetett. Aztán elhallgatott, amikor Olivia olyan mohón látott neki eltün-

tetni a maradékot, mint egy farkaséhes tizenhárom éves kamaszlány, aki éppen most jött haza edzésről. Konkrétan: két perc alatt felfalta.

– Hú! Te még nálam is gyorsabban eszel. Ez klassz.

Wesley felállt a székéből.

Jaj, ne!

Ezt kapja az ember lánya, amikor egy társkereső alkalmazáson megismert alakkal találkozik. Olivianak nem ez volt az első randija az online tέρből, de ez volt az első alkalom, hogy hajlandó volt elmenni vacsorázni valakivel, akit előzőleg nem ellenőrzött le alaposan. Általában többre volt szükség egy napnyi oda-vissza üzengetésnél, mielőtt a következő szintre vitte volna a dolgokat, de muszáj volt egy kicsit szusszanni az MBA képzésben töltött első éve és egy hasonlóan fárasztó nyár után, amikor is bunkó arcú kollégákkal kellett foglalkoznia.

Jó, jó, az utolsó vizsgája öt napja volt, és csak két napig dolgozott az említett bunkó arcokkal, de mégis. Olivia megérdemelt egy kis veszélyességi pótlékot azért, hogy az éretlen, szexista seggüket el kellett viselni. A közvélekedés szerint a New York-i Wall Street munka szempontjából rossz hely. De akik ezt mondják, soha nem találkoztak a Pine Hill Capital nevű cég San Franciscó-i fiókjával, a rangos magántőkealappal, ahol Olivia dolgozott, amióta öt évvel ezelőtt átnyergelt a befektetési bankárságról.

– Wesley, ülj le! – parancsolta Olivia, öntudatlanul is ugyanazt a hangot használva, amellyel az ember kutyákat szokott utasítani.

– De még nem mutattam be a különleges mozdulataimat.

– Nem vagyok kíváncsi a különleges mozdulataidra – mondta Olivia, és feszes mosolyt villantott, aztán megköszönte a felszolgálónak, hogy kihozta a fagyaltot és furcsa pillantást vetett Wesley irányába, de nem szólt semmit.

Wesley ingének felső két gombja ki volt gombolva, ki-látszott izmos mellkasának és cserzett bőrének egy része. Nem nézett ki rosszul, de ha a következő két percben nem ül le, Olivia nem áll jól magáért, és nem lehet felelősségre vonni azért, hogy hol áll meg a cipője.

Olivia közelebb húzta székét az asztalhoz, hogy Wesley véletlenül se tudjon újra az ölébe mászni. Egy kis kanál fagylaltot vett a szájába. *Ó! Szentséges! Isten!*

Ahogy meglátta az elé tett tálkában azt a hideg, krémes finomságot, rögtön eltűnt minden arra irányuló gondolata, hogy seggbe rúgja a férfit. *Elképesztő volt.* Határozottan megérte azt a harminc percet az életéből, de miután befejezi a desszertet, azonnal elhúz innen – Wesley majd gondoskodik a számla kifizetéséről –, és soha többé nem kell látnia.

Olivia azon tűnődött, vajon megeheti-e Wesley desszertadagját is. Szegény fagylalt olvadozott, és nem tűnt úgy, mintha Wesley egyhamar fel akarna hagyni azon tervével, hogy „megmutassa a mozdulatait”. Azt a tökéletes ízű hideg gombócot megmenteni a haszontalan pusztulástól gyakorlatilag erkölcsi kötelesség.

– Olivia, nézd! – kérlelte Wesley, egy huszonkilenc éves felnőtt férfihez képest gyanúsán nyafogó hangon. – Nem is nézel. Ez az én leghatásosabb mozdulatom. A nők imádják.

Valaki öljön meg! Most!

Legalább az étterem hátsó sarkában voltak, távol a konyhától és a vendégek többségétől. A legközelebbi vendégek – a negyvenes éveik közepén járó elegáns pár – ugyanolyan furcsán néztek Olivíára és Wesley-re, mint korábban a pincérük, de Wesley nem tett még semmi túl kirívót, például nem vette le az ingét. A pár figyelmét hamarosan elvonta az ételük, és Wesley ez idő alatt olyan mozdulatokat mutatott be, amilyeneket csak akart.

– Ülj. Le! – ismételte Olivia.

Wesley nem ült le.

Bassza meg! Olivia megette a fagylaltját, és tálkáját kicserélte Wesley adagjával. Nem érdemel desszertet.

– Nem hiszem el, hogy neked nem tetszenek a mozgulataim – méltatlankodott Wesley. Elég sértődöttnek tűnt a hangja. Ekkor már közelebb húzódott, és Olivia észrevette, hogy a férfi még több gombot kigombolt, mellkasának fele kilátszott. Ha az étterem valamelyik alkalmazottja ezt meglátja, kidobják őket közszemérem-sértésért. – Én vagyok a Cock Pit sztárja. A nők *kifejezetten* engem kérnek fel a lánybúcsúikra. Több mint ezer dollárt keresek éjszakánként. Egy tízcentest is össze tudok nyomni a...

Olivia – hála az égnek – soha nem tudta meg, hogy Wesley melyik testrészével tudna összenyomni egy tízcentest, mert ezt a pillanatot választotta arra, hogy balra nézzen. Csak néhány centire, tényleg, amíg át nem látott Wesley vállán. A dolgok nagy rendszerében ez a kis mozdulat semmit nem jelentett.

Illetve semmit sem jelentett *volna*, ha a tekintete nem ütközik egy ismerős ónixfekete szempárba, amely fekete lyukként húzta magához. Semmi sem menekült: sem a fény, sem a hang, sem szívének fájdalmas dobbanásai. Egy pillanat alatt minden eltűnt, kivéve a férfi, akiről fiatalabb, naiv énje azt hitte, hogy az egész világot a tenyerén hordja. Még Wesley is megszűnt, aki gyakorlatilag már teljesen rámászott.

Olivia remegő sóhajjal fakadt ki, izgalom, zavar és utálat volt ebben a sóhajban.

– Olivia?

A neve Sammy Yu tökéletes ajkairól rég elfeledett szerelmes dalnak hallatszott, amely az aranykor és a gyönyörű éjszakák emlékeit idézte fel.

Azok a sötét szemek a félig a szájához emelt, a levegőben megállt kanálnyi fagyalt és Wesley csupasz mellkasa között cikáztak, mígnem az arcán állapotok meg. Olivia zavarodottság és derűs csodálkozás elegyét vette észre ebben a tekintetben, és ez utóbbi adott neki erőt, hogy Wesley-re olyan rosszalló-fenyegető pillantást vessen, hogy a férfi azonnal meghátrált.

– Kimegyek a mosdóba – jelentette ki Wesley. Minden pórusából felháborodottság szivárgott. – Egyértelmű, hogy a különleges mozdulataimat itt nem értéklik.

Kirohant, félig nyitott inge lebegett a menetszélben. Egy pillantást sem vetett Sammyre.

Sammy szája megrándult.

– Nem tudtam, hogy rezgő farpofa is van az étlapon.

– Vicces. Mi... illetve én... épp indulni készültem – mondta Olivia annyi méltósággal, amennyit csak össze tudott szedni. Letette a kanálját. A fagyalt amúgy is megolvadt, és most, hogy Wesley a mosdóban volt, itt a lehetőség, hogy lelépjen.

Olivia általában soha nem tenne ilyen durva dolgot, de elege volt ebből a napból. Egyre rosszabb lett... Rádásul összefutni a volt barátjával, miközben éppen egy szörnyű randevún van... az határozottan sokat rontott a helyzeten.

– Úgy érted, hogy nem akarsz hazamenni azzal a finom, farpofarezgető példánnyal? – kérdezte Sammy megdöbbenést színélve. – Mondd, hogy nem így van!

Olivia rámeredt.

– A szarkazmus nem illik hozzád.

Az a Sammy, akit ismert, nem volt szarkasztikus, illetve csak szórakoztató, játékos módon, de az előtte álló férfi *nem* az a Sammy volt, akit ismert.

Még mindig magas és jóképű... olyan jóképű, hogy a pusztá látványtól kellemes borzongás futott végig a testén. Ugyanazok a szemek, ugyanaz a magas arccsont és

erős állkapocs, ugyanaz a sötét haj, bár most rövidebben viselte, mint egyetemista korukban. De sovány testén már keményebb izmok feszültek, tekintetében több cinizmus szikrázott, és olyan magabiztossága volt, amelyet csak az életkorral lehet megszerezni.

Karamellszínű zakójával, fekete ingével és kemény arc kifejezésével Sammy nem is különbözhetett volna jobban attól a jóindulatú, a matekot és a szójátékot szerető, pólóban járó egyetemista fiútól, amilyenek egykor ismerte. Már egészen más ember volt, és nem úgy nézett ki, mint aki gyengéd érzelmeket táplálna iránta.

– Mit keresel itt? – kérdezte Olivia szigorúan. Sammy nem reagált a szarkazmusos megjegyzésre, és szinte azt kívánta, bárcsak ott lenne Wesley, hogy legyen valami puffere.

Egyébként mi tart ilyen sokáig? Beleesett a végébe?

Persze Olivia jó húsz percig rejtőzött a mellékhelyiségben, amíg Farrah-val beszélgetett, így ezt nem róhatta fel neki.

Sammy szemöldöke alig észrevehetően megemelkedett.

– Ez itt egy étterem. Vacsorázni jöttem, ugyanúgy, mint a többi vendég. De *te* mit keresel itt?

– Ööö, válaszoltál a saját kérdésemre. Vacsorázom. – *A nyilván* csak burkoltan volt jelen.

– Nem is San Franciscóban élsz.

– Ezen a nyáron igen. Egy határidős projekten dolgozom most, különben New Yorkban élek.

Olivia nem igazán tudta, miért mondja el neki mindezt. Már nem jártak egymással. Sajnos azonban rengeteg közös barátjuk volt a külföldi tanulmányi programjukból, és az említett barátoknak köszönhetően rendszeresen kénytelenek voltak ugyanazon a helyen lenni. Farrah esküvőjén, Kris közelgő esküvőjén, csoportos kirándulásokon

és összejöveteleken... Olyan eseményeken, melyek elől Olivia nem tudott kihátrálni a barátai iránti hűség és a ki-
maradástól való félelem miatt. Sammy biztosan ugyanezt a gondolatmenetet futotta végig, mert szinte minden rendezvényen megjelent.

Ennek eredményeként feszélyezett fegyverszünetet kötöttek, ami abból állt, hogy figyelmen kívül hagyták egymást, és a helyiség vagy asztal ellentétes oldalán foglaltak helyet.

– Hmm. – Sammy elégedetlennek tűnt azzal a kinyilatkoztatással, hogy Olivia a nyarat San Franciscóban tölti. Farrah jóvóltából tudta, hogy Olivia a Stanfordon dolgozik az MBA diplomamunkáján. Olivia majdnem megölte azért, mert ezt az információt kikotyogta, mire Farrah csak annyit válaszolt: „Miért? Félsz, hogy megjelenik az egyetemen, és forró, izzadt békülős szexbe fogtok?”

Ha! Aligha. Nyolc év egy kicsit túl nagy időszakadék a békülős szexhez.

Ami Sammy nemtetszését illeti, nincs jelentősége. Nem az övé a város. Ide is *költözhet*, ha akar (nem akart, de a *lehetősége* megvolt).

– Olivia? Te vagy az?

Olivia megdermedt, amikor egy ismerős szőke nő jelent meg Sammy mellett. Aranyszőke haja fényes hullámokban hullt a vállára, piros rúzsa tökéletesen illett Ted Baker ruhájához, arca olyan volt, hogy azt egy szupermodell is sírva irigyelné.

Jessica.

– Te vagy az! – Sammy barátnője széles mosollyal nézett rá. – Sam nem is mondta, hogy San Franciscóban vagy. Samnek nevezi? Senki sem hívta Samnek.

De Sammy szeme meg sem rebbent a becenév hallatán.

– Itt töltöm a nyarat – felelte Olivia mosolyt erőltetve magára, és megismételte a magyarázatot. – Most fejeztem

be az üzleti iskola első évét a Stanfordon, és a cégem itteni fiókjánál dolgozom, amíg az órák újrakezdődnek.

– Nem is tudtam, hogy a városban van, amíg össze nem futottunk itt – mondta Sammy, és átkarolta Jessicát, Olivia pedig a látványtól hányingerrel küszködött. Korábban csak kétszer találkozott Jessicával: egyszer Sammy július negyedikei grillpartiján New Yorkban három éve, majd Farrah és Blake esküvőjén. Vicces, de mindkét alkalommal hányingere volt ettől a nőtől. – Olivia éppen indulni készült. El akar menni, mielőtt visszatér a randipartnerre – mondta, és apró mosoly jelent meg szája szélén.

Olivia kemény pillantást vetett rá, Sammy pedig dühítően felívelő szemöldöke alól nézett vissza rá.

Jessica, becsületére legyen mondva, nem erőltette, hogy Olivia miért akarja faképnél hagyni a randipartnerét. Ehelyett még szélesebb mosollyal azt mondta:

– Együtt kellene vacsoráznunk valamikor. Egy csomó nagyszerű étterem van a városban, amiket biztos vagyok benne, hogy imádnál.

Ajaj. Miért kell ilyen *kedvesnek* lennie? Könnyebb lenne gyűlölni, ha totális boszorkány lenne. Nem mintha Olivianak oka lett volna utálni az exe jelenlegi barátját vagy ilyesmi. Hiszen már nem is tetszik neki Sammy.

– Biztos vagyok benne, hogy Olivia nagyon elfoglalt – mondta Sammy figyelmeztető hangon.

– Túl elfoglalt ahhoz, hogy vacsorázzon? – Jessica egy pillantást vetett a barátjára, amit Olivia nem tudott megfejtetni.

– Köszönöm a meghívást. És szívesen. Vacsorázzunk együtt valamikor!

Olivia inkább hempergett volna pocsolyában, mint hogy Jessicával és Sammyvel vacsorázzon, de ez a hu-

szonegyedik század. Az embereknek homályos terveik vannak a programjukat illetően, és ezeket sem követik minden esetben.

– Nézzétek, most mennem kell. Vészhelyzet van a lakásomban.

El kellett mennie innen. Wesley vissza fog térni, Sammy az összes levegőt elszívja a helyiségből, és Jessica... nos, Jessicától felfordult a gyomra.

Nem azért, mert a szőke nő különösebben gonosz lenne vagy bármi rosszat mondott volna, hanem azért, mert egyszerűen jelen volt. *Vele*. Olivia utálta együtt látni őket, és gyűlölte magát, amiért gyűlölte ezt az érzést.

Jessica szemöldöke összerándult.

– Minden rendben?

– Igen. Csak ellenőriznem kell a... valamit.

– Megvan Sam száma, igaz? Ha segítségre van szükséged, csak hívd fel, és ott leszünk.

– Köszönöm. – Furcsa volt, hogy egy nő, akit alig ismer, úgy viselkedik, mintha a legjobb barátnők lennének, és még furcsább, hogy a nevezett nőnek mintha szándékában állna visszadobni a barátját az exének, de ez nem Olivia problémája.

Sammy hallgatott, arckifejezése kifürkészhetetlen volt.

Olivia valami búcsúfélét mormogott, korábbi tervei ellenére kifizette a vacsoráját – nem bízott Wesley-ben, hogy egyáltalán fizet vagy rendes borraivalót ad –, majd taxiba ült és hazament.

Míg a taxi San Francisco utcáin kanyargott, hátrahajította a fejét és lehunyta a szemét. Csontjaiba hatoló kimerültség tört rá.

Istenem, micsoda éjszaka! Először a nevetséges randipartner, majd a Sammyvel és Jessicával való találkozás.

Nem kereste fel Sammyt, amikor tavaly Kaliforniába költözött, annak ellenére sem, hogy Sammy volt az egyetlen ember, akit ismert a környéken. A Stanford negyvenöt perces autóútra van San Franciscótól, és elárasztották az egyetemi feladatok. Plusz, bár már nem voltak ellenséges viszonyban, igazán barátságosnak sem lehetne mondani a kapcsolatukat.

– Szedd össze magad, Olivia – motyogta magának.

A múlton rágódni totális időpocsékolás, és ha van valami, amit Olivia utált, az konkrétan az időpocsékolás. Az Egyesült Államokban az Olivával azonos évben született nők várható élettartama hetvenkilenc év. Azaz 28 835 nap, azaz 41 522 400 perc. Mindig jelen volt gondolataiban ez az óra, amelyen napok és percek ketyegnek, míg végül eléri az elkerülhetetlen, bár ismeretlen halálzási dátumot. Ezt néhányan talán morbidnak találják, de Olivia kifejezetten megnyugtatónak érezte. Mert Olivia mindig is struktúrában gondolkodott, és eszerint az életnek van kezdete, közepe és vége, ahogy mindennek, és ennek így kell lennie.

A mentális órának megvolt az az előnye is, hogy emlékeztette őt arra, milyen értékes az ideje. Ha nem produktív, boldog vagy nyugodt, az elvesztegetett idő.

A mai este? Kolosszális pazarlás, és nem súlyosbítaná azzal, hogy a milliomodik alkalommal tűnődik azon, lehetett-e volna más vége annak, ami közte és Sammy között volt. Ha Sammy kiállt volna az anyja ellen, ha nem hazudott volna, ha Sammy nem mondta volna azt, amit mondott...

Olivia megrázta a fejét, visszadobta a múlt gondolatait a „Ne nyisd ki!” fiókba, ahová valók. Figyelemelterelésül elővette a telefonját, és jegyzeteket írt a hétfői találkozóról, amíg a taxi meg nem állt a ház előtt.

A San Franciscó-i bérleti díj még nevetségesebb volt, mint a New York-i, ami eleve magas lécc, de szerencséje volt a stúdiólakással, amit egy barátja barátjától bérelt. Így is röhejesen nagy összeget fizetett havonta az egy cipősdoboznál alig nagyobb helyért, de lehetett volna rosszabb is.

Olivia kinyitotta az ajtót, alig várta, hogy forró zuhanyt vegyen és ágyba kerüljön. Még egy perc, és... *Ez meg mi a fene?*

Sűrű, dohos szag csapta meg, mielőtt az agya felfogta volna a képet: lakásának padlója öt centi víz alatt csillogott.

– Ez nyilván valami vicc.

Magas, döbbsz hangja visszhangzott a falakról és felszívódott a holmiját tönkretévő pocsolójában. Matraca, amely a földön feküdt, mert az ágykeret még nem érkezett meg? Annak annyi. Gyönyörű gyapjúszőnyege? Felismerhetetlen. A kartondobozokat még nem csomagolta ki, mert annyira elfoglalt volt a munkával. Félig szétázott mind.

Vészhelyzet van a lakásomban.

Korábbi kifogása visszaütött, és Olivia most hányingerrel küszködött. Nem volt babonás típus, de lényének egy kis része azon tűnődött, vajon az ő hazugsága váltotta-e valóra ezt a rémálmodot.

Csak néhány órára ment el otthonról. Hogy a *fenébe* történhetett ez?

Tenyerét a halántékához nyomta, és sekélyes levegővételek helyett megpróbált mélyebben lélegezni.

Este kilenc volt, kimerült volt, a holmija fele tönkrement, fogalma sem volt, hol *kezdje* felszámolni ezt a rendetlenséget, és nem voltak barátai a városban. Senki sem segíthetett neki.

Vad hang tört fel torka mélyéből, és beletelt néhány másodpercbe, mire rájött, hogy nevet. Hisztérikusan vihog.

Gondosan szervezett életében Olivia Tangnak most az egyszer fogalma sem volt, hogy mit tegyen.

MÁSODIK FEJEZET

A jégkockák összekoccantak, amikor Sammy egyik kezével felemelte a poharát, a másikkal az étlapot lapozta.

– Lehet, hogy kihagyom a szusit, és az udont választom – mondta. – Most valahogy téisztás hangulatom van.

Csend.

Felnézett, és azt látta, hogy Jessica félig értő, félig ítélkező arckifejezéssel bámul rá.

– Mi az?

– Pontosan tudod.

A bírálókat egy kicsit élesebb volt, mint a megértés.

Sammy vállá lassan megfeszült, de továbbra is semlegesén nézett maga elé.

– Ami azt illeti, nem „tudom pontosan”.

– Olivia.

A feszültség fokozódott, mint mindig, amikor Olivia Tanggal találkozott, hallotta a hangját vagy egyáltalán rá gondolt. Olivia neve olyan csomókat rántott össze a testében, amelyeket a város legjobb masszőrének is órákig tartana kimasszírozni.

– Mi van vele?

Jessica szeme összeszűkül. Gyönyörű nő volt, és Sammy több férfit is látott a közelben, akik mohón és sűrűn pillantottak felé. Kár, hogy Jessica irántuk soha nem mutatna érdeklődést.

– Még mindig azt hiszi, hogy te és én járunk?

– Fogalmam sincs, mit gondol. – Újra a legfontosabb kérdésre összpontosított. – Udon. Határozottan udont szeretnék rendelni.

Vacsorapartnere elkeseredett sóhajjal válaszolt.

– Szerinted véletlen egybeesés, hogy idén nyáron a városban van? Ez talán valami jel.

– Nem, nem az. – Sammy nem kis bosszúsággal öszszecsapta az étlapot és az asztalra tette. – Azért van a városban, mert a Stanfordon tanul. Azért választotta a Stanfordot, mert az itteni MBA program az első a rangsorban, holtversenyben a Wharton programjával, és a napsütötte Palo Alto – San Francisco változatos étkezési lehetőségeinek közelségével – vonzóbb számára, mint Philadelphia. Valószínűleg azért maradt Kaliforniában ezen a nyáron, ahelyett, hogy visszatért volna New Yorkba, mert karrierépítési célokból bővíteni akarja a kapcsolati rendszerét. Szóval nem, szerintem ez egyáltalán nem egy jel.

A többi vendég halk beszélgetése, kések és villák koccnása a porcelántányérok... csak ezek a hangok emelték ki a Sammy körül készülődő vihart. Ritkán jutott el ideig, de Olivia, mint mindig, kivételt jelentett minden szabálya alól.

Jessicát láthatóan nem zavarta meg ez a kifakadás.

– Ahhoz képest, hogy azt állítod, fogalmad sincs, mit gondol Olivia, ritka betekintésed van az érvrendszerébe.

– Ami a karrierjét illeti, nyitott könyv – jelentette ki Sammy határozottan. – Az ambíció mindenek felett.

Sammynek semmi problémája nem volt az ambícióval. Ez volt az egyik dolog a sok közül, amit imádott Oliviában:

a lendületét, az intelligenciáját, az elszántságát, hogy sikeres legyen egy olyan iparágban, amely férfiklubként ismert. Erős, okos és hűséges volt, és legalább olyan nagyon szerette az életében jelen lévő embereket, mint a munkáját.

Legalábbis Sammy így gondolta.

Talán ez volt az oka annak, hogy annyira meglepték Olivia tettei, miután a lány rájött, hogy Sammy elképzelése a saját jövőjéről már nem illik az ő szép, színekódolt, tökéletesen eltervezett életébe.

A szerelem még a tökéletes látásúakat is elvakítja. Ez olyan lecke, melyet Sammy soha nem felejtett el.

A pincér felvette a rendelést, és Jessica megvárta, amíg elmegy, aztán folytatta a vattatást.

– Nyilván tudtad, hogy városban van. Farrah biztosan elmondta neked – jelentette ki nyomatékosan. Csak kétszer találkozott Farrah-val, de kiváló memóriája volt. Éppen ez az egyik oka annak, hogy az egyik legkeresettebb ügyvéd az öböl környékén.

Sammy arcizmai megfeszültek.

Farrah nem mondta el neki, de fogadni mert volna, hogy ez elő fog jönni a következő beszélgetésükben. Soha nem adta fel a reményt, hogy Sammy és Olivia újra összejönnek, és összehozási kísérletei csak fokozódtak, miután ő és Blake összeházasodtak.

Blake és Farrah csúnyán szakítottak Sanghajban, de végül több év különélés után újra összejöttek. Sok szenvedés és szívfájdalom kellett hozzá, de eljutottak a célig. Most olyan boldogok voltak, hogy Sammy szinte azt várta, hogy megszólal a zene és szívérvány jelenik meg a fejük felett, ha együtt vannak.

Örült a boldogságuknak, igazán, de az, hogy nekik sikerült megoldaniuk a problémáikat, nem jelentette azt, hogy a boldogan éltek míg meg nem haltak Sammy és Olivia esetében is benne van a pakliban.

Blake és Farrah egy elbaszott hazugság miatt szakítottak, harmadik fél volt a játékban; Sammy és Olivia esetében azonban nem volt senki, akit hibáztatni lehetett volna a kapcsolat megszűnéséért... saját magukon kívül.

Ráadásul nyolc évvel ezelőtt véget vetettek a dolgoknak. Itt volt az ideje, hogy Farrah túltegye magát azon a hülyeségen.

Mit szólnál ahhoz, ha te is megpróbálnád megfogadni ezt a tanácsot?, kérdezte egy hivatlan, önelégült hang Sammy fejében.

Elhessegette ezt a hangot, és újra a vele szemben ülő szőke nőre összpontosított.

– Nem számít – mondta. – Mi van, ha San Franciscóban van? Nagy ez a város, és nem vagyunk barátok.

Már nem.

Sammy és Olivia egykor a legjobb barátok voltak.

Szerelmesek. Álmodozók. Megosztották egymással reményeiket és vágyaikat, támogatták egymást és ragyogó képet szóttek arról, hogy milyen lehet a jövő. Ám amikor ezek a remények és vágyak megváltoztak, a szálak elkoptak, és a disszonancia olyan vékonyra feszítette a kárpitot, amíg a jövő szövete el nem szakadt, széttépve önmagát és alkotóit.

– Beszéljünk valami másról – mondta Sammy, mielőtt Jessica tovább forszírozhatta volna a témát. – Például a jól megérdemelt előléptetésedről, amiért most itt vagyunk.

Témaváltás: a világ legnagyobb fegyvere.

Jessica elmosolyodott.

– Egy lépéssel közelebb az üzlettárs státuszhoz.

– Megérdemled.

Sammy őszinte mosolyt villantott. Jessica kitűnő ügyvéd volt, híres a Szilícium-völgy nagyágyúi között arról, hogy ösztönei élesek és van tehetsége az emberek jellemé-

nek és gondolatainak olvasásában. Keményebben dolgozott, mint a legtöbb ember, akit Sammy ismert, és miután segítette a cége legfontosabb ügyfelének – egy nagy technológiai vállalatnak – megnyerni egy hatalmas jogi küzdelmet az Európai Unió ellen, előléptették. Ha így folytatja, harmincöt éves kora előtt üzlettárs lesz belőle.

Koccintottak, és Sammy egyetlen hajtásra megitta az elé tett szakét.

Lemaradt Jessica hivatalos ünnepi vacsorájáról, mert last minute vészhelyzet volt a pékségben. Jessica váltig állította, hogy nincs ezzel semmi gond, de Sammy hajthatatlan volt, hogy kárpótló vacsorával kedveskedjen neki.

Csak arra nem számított, hogy összefut a volt barátnőjével az étteremben.

Mennyi esélye volt ennek?

Sammynek nem kellett volna ezen meglepődnie. Az étel volt Olivia gyenge pontja, és folyamatosan nagyszerű új éttermekre vadászott. Még mindig emlékezett a táblázataira, amelyek tele voltak információkkal a különböző vendéglátóipari egységekről: feljegyezte a konyha típusát, pontozta az árakat, leírta a csillagok számát, a jellegzetes ételeket és további adatokat (díjak, öltözködési stílus, csak készpénz stb.). Ez egyszerre volt lenyűgöző és rémisztő.

Az Ishikawa volt a város legújabb kulináris hotspotja, így természetes volt, hogy Olivia előbb-utóbb megjelenik ott. Egy randin.

A pincér kihozta az ételeket, Sammy pedig homlokát ráncolva beleásta magát a tésztába. Olivia randipartnerre nem sokkal utána távozott, túlságosan részegnek tűnt ahhoz, hogy felismerje: a nő, akivel érkezett, dobta, amíg ő a mellékhelyiségben volt.

Mikor kezdett Olivia éretlen fiúkkal randizni, akik képtelenek ellenállni az itálnak és magukon tartani az inget? És miért érdekli ez Sammyt?

Nem is érdekel. Sammy egy darab marhahúst szúrt a villájára, miközben Jessica az új esetről beszélt, amin éppen dolgozott. Szerencsére a vacsora hátralévő részében nem említette újra Olivíát, és a beszélgetés témái semleges területen maradtak.

Amikor Sammy három évvel ezelőtt a barátnőjeként mutatta be Jessicát a július negyedik grillpartin, pokolian sok meggyőzés kellett ahhoz, hogy beleegyezzen a megtévesztő műveletbe. Sem Jessica, sem Sammy legjobb barátja, Nardo Crescas – aki Jessicával együtt nőtt fel és azután mutatta be Sammynek, miután Kaliforniába költözött – nem helyeselte, hogy Jessica eljátssza a barátnő szerepét csak azért, hogy részt vegyen Olivia boszszantásában.

Az igazat megvallva, az ilyen játékok *tényleg* gyerekek, de Sammyt annyira megrázta, hogy Olivia a közelében van, miután évekig elkerülte őt, hogy nem volt képes logikusan gondolkodni. A péksége azon a nyáron nyitott New Yorkban és nagy siker volt, ezért ideiglenesen elköltözött NYC-be, hogy az új vállalkozás arcaaként ellássa feladatait. Könnyű volt kikerülni Farrah erőfeszítéseit, hogy újra összehozza őt és Olivíát, amikor az ország ellentétes oldalán éltek, de mindez szinte lehetetlen volt, amikor ugyanabban a városban voltak. Jessica azon a hétvégén történetesen a városban tartózkodott munkaügyben, igen, július negyedikén is dolgozott, és vonakodva beleegyezett, hogy eljátssza, a barátnője.

Nem mintha számított volna. Olivíának szeme sem rebbent, sem akkor, sem a második alkalommal, amikor Sammy Jessicát vitte magával partnerként Farrah és Blake esküvőjére. Akkor azért hívta meg, hogy biztosítsa, nem csinál semmi olyan hülyeséget, amit az emberek csinálni szoktak, amikor részegek egy esküvőn, ahol jelen van életük volt szerelme.

Mire a vacsora véget ért, Sammy töprengő hallgatásba süllyedt. Ha Jessica észre is vette, nem tett megjegyzést.

– Köszönöm a vacsorát – mondta Jessica, és a nyaka köré csavarta a sálját. Hacsak nem volt éppen hóhullám, a San Franciscó-i esték lényegesen hűvösebbek voltak, mint a délutánok. Ezen a tényen mindig meglepődnek a turisták, akik ugyanazt a meleget várták az öböl területére, mint amilyen Dél-Kaliforniára jellemző. – Tényleg nem kellett volna.

– Szerintem igen.

Sammy telefonja megrezdült. Bejövő hívás. Amikor meglátta a nevet a képernyőn, megfagyott a vére.

Olivia.

Közel egy évtizede nem hívta. Olyan volt, mintha azzal varázsolta volna elő a hívását, hogy egész vacsora alatt rá gondolt.

Vagy Olivia azért gondolt rá, mert összefutottak az étteremben?

– Ki az? – kérdezte Jessica.

– Senki. – A rezgés véget ért, megjelent a nem fogadott hívásról szóló értesítés. – Hazavigyelek?

– Köszönöm, ne. Marával találkozom egy italtra. Ha van kedved, tarts velünk.

– Köszönöm, de szerintem elteszem magamat holnapra – mondta, és megölelte. – Még egyszer gratulálok. Ne felejts el minket, kisembereket, ha egyszer nagy leszel. Jessica nevetése hasított az éjszakába.

– Mondja ezt az Insta-celeb pék. Minek is nevezett téged a *Zagat*? „Cukrászvirtuóz?”

– Jó éjszakát – mondta Sammy határozottan, amivel Jessica újabb nevetését érdemelte ki.

Sammy vigyorgott, majd megvárta, amíg Jessica beugrik egy taxiba, aztán az autójához sétált. Ott elhalványult a mosolya, és magában viaskodva bámulta a telefonját.

– *A fenébe!*

Elővette a híváslistát, és rányomott Olivia számára.

Egy kicsengés. Kettő. Három.

Már azon volt, hogy feladja, amikor Olivia végre felvette. Kifulladt hangon szólt bele.

– Szia!

– Szia! – Sammy kihangosítóra kapcsolt, és csatlakoztatta a telefonját az autó hangrendszeréhez, hogy ki tudjon navigálni a parkolóhelyéről, mert egy Prius éppen arra várt, hogy beállhasson. – Kerestél.

Rövid szünet következett.

– Semmi, semmi. – Halvány feszélyezettség színezte a hangját. – Véletlenül hívtalak.

– Nagyon rosszul tudsz hazudni, Olivia, és nem hívtál volna fel, ha nem lenne valami vészhelyzet.

Őszintén szólva, Sammy megdöbbsent, hogy vészhelyzetben felhívta. Azt feltételezte, hogy Olivia már évekkal ezelőtt törölte a számát a névjegyzékéből. A tény, hogy ez nem így történt, aggasztó módon melengette a szívét.

– Kiválóan tudok hazudni – dünnyögte Olivia. Sammy szája mosolyra húzódott a felháborodottságától. – Nézd, hosszú nap volt, és nem gondolkodtam tisztán. A munkatársaimon kívül te vagy az egyetlen ember, akit ismerek a városban, ezért hívtalak fel, de már kézben tartom a dolgokat.

Sammy megállt egy piros lámpánál. Aggodalom tört rá.

– Mit tartasz kézben?

Olivia elmondta neki, és amikor Sammy a címét kérdezte, habozott. De megadta.

Sammy magában káromkodott. A műszerfalán az óra világító számai fél tízet mutattak, és Olivia lakása az ő házához képest éppen ellenkező irányban volt. Le kellene tennie a telefont és hagyni, hogy minden menjen a maga

útján. Olivia azt mondta, hogy kézben tartotta a dolgokat, és Sammy hitt neki. Olivia mindig kézben tartja a dolgokat. A lámpa zöldre váltott, és Sammy ujjai megszorultak a kormánykeréken.

– Ne menj sehova! Fél óra múlva ott leszek – mondta komoran.

Sammy bontotta a hívást és sávot váltott, hogy a következő kereszteződésnél megfordulhasson, és ismét átkozódott.

Ezt később megbánja. Ebben egészen biztos volt.

Huszonnyolc perccel később Sammy leparkolt Olivia háza elé. Beírta az üzenetben kapott kapukódot, belépett a lépcsőházba. Márványpadlót látott és frissen festett falakat. Az épület régebbi volt, de jól karbantartott, és a lakások itt elég drágák lehetnek, még akkor is, ha nem büszkélkedhetnek luxusfelszereltséggel. A pokolba, San Francisco olyan drága város, hogy egy cipősdoboznyi garzonlakásért is elkérhetnek havi 1500 dollárt, ami egyenesen rablás.

Miért csinálom ezt?

A kérdés századszor is felvillant Sammy gondolataiban, amikor felfelé haladt a lépcsőn Olivia lakásához.

– Mert anyukám jó modorra nevelt. Vagy azért, mert mazochista vagyok – motyogta Sammy. Halk hangja visszhangzott az üres lépcsőházban.

Nem tartott sokáig, hogy megtalálja Olivia lakását, miután felért a második emeletre: az ajtó résnyire nyitva volt, és a résen át víz loccsanásának halk hangját hallotta.

Bekopogott és megvárta, míg Olivia kiszól: „Gyere be!” Aztán kinyitotta az ajtót, és tágra nyílt szemmel szemlélte a káoszt.

– Ó, a francba!

A hely úgy nézett ki, mintha Poszeidón dühében megrohamozta és elárasztotta volna. A padlófelület felét ágy-nemű és törölközők fedték, minden annyira át volt ázva, hogy szinte átlátszónak tűnt. Olivia éppen a textilekkel nem borított területekről itatta fel a vizet, de ez nem sokat segített. Olyan sok víz volt, hogy szivattyúra lett volna szükség, hogy az összeset fel tudja szívni. Az asztal felülete és a konyhapult minden négyzetcentimétere ruhák, háztartási termékek és különféle holmik súlya alatt roskadozott, a sarokban elhagyatottan, kilapítva egy halom nedves, foszladozó kartondoboz hevert.

Olivia nem viccelt, amikor azt mondta, nagy a káosz.

– Én is pontosan így reagáltam – mondta Olivia, és kifúj egy előresimult hajszálat a szeméből. Ugyanazt a ruhát viselte, mint a vacsorán, csak cipőt cserélt, ami okos ötlet volt, tekintve, hogy korábban magas sarkú volt rajta, és rögtönzött kontyba fogta a haját. Bőre izzadságtól csillogott, és Sammy megpróbálta nem bámulni, ahogy egy verejtékgyöngy végigcsúszott a nyakán, és eltűnt mély dekoltázs alatt.

– Mi történt? – kérdezte Sammy, óvatosan lépkedve át a lakáson, amennyire csak tudta, elkerülve a pocsolyákat.

– Árvíz.

Sammy kissé gúnyos, cinikus pillantást vetett rá.

– Nem mondja, Sherlock...

Olivia abbahagyta a felmosást, és a felmosónyélre támaszkodott.

– Mosógép-árvíz – tisztázta. – A mosógép nem volt bekapcsolva, de felhívtam a főbérőmet, aki azt mondta, hogy akkor is történhet ilyesmi, ha a gép nem működik. Valami repedt betápcsóról beszélt.

– Úton van már?

– Azt mondta, már késő van, és majd reggel benéz.

Bosszúság árasztotta el Sammyt.

– Hogy mi van? És addig mit csinálj? Hol fogsz aludni?

Olivia megvonta a vállát.

– Igyekszem feltakarítani, amennyire lehetséges, és éjszakára kiveszek valami szállodai szobát. – Alsó ajkára harapott, halvány rózsaszín folt jelent meg az arcán. – Mint korábban mondtam, azért hívtalak fel, mert pánikba estem, és nem gondolkodtam teljesen ép ésszel. Sajnálom, hogy ide kellett jönnöd.

– Már majdnem tizenegy óra van. Nem sok maradt az „éjszakából” – jelentette ki Sammy szárazon.

A halvány rózsaszín egészen sötét rózsaszínre változott.

– Mondtam, hogy sajnálom. – Olivia a haját tapogatta, elfordulva; véletlenül sem nézett Sammy szemébe.

– Köszönöm, hogy eljöttél. Kifizetem a benzin- vagy taxiköltségedet, de nem kell maradnod. Jól vagyok.

– Nem, nem vagy jól.

– De jól vagyok.

– A holmid fele tönkrement, úgy nézel ki, mint aki mindjárt összeomlik a kimerültségtől, és tudod egyáltalán, hol van a legközelebbi szálloda? És van-e szabad szobájuk?

– Erre való a Google.

Sammy gyomra összerándult az ingerültségtől. Ez most komoly? Mindent megtett, hogy segítsen Olivíának – miután ő hívta fel –, csak azért, hogy ráforduljon és azt mondja, nincs szükség a segítségére?

A francba!

Nem lett volna szabad eljönnie. A fenébe is, már régen blokkolnia kellett volna Olivia számát, és régen törölnie kellett volna az életéből, akár vannak közös barátai, akár nincsenek.

– Rendben. Ne foglalkozz a benzinpénzzel, leírom a havi jótékonyági adomány összegében – mondta

Sammy. Arcizmai megfeszültek. – Sok szerencsét ezzel a rendetlenséggel. Nem mintha szerencsére lenne szükséged. Hiszen te mindig ki tudod találni, hogyan kell kimászni a szar helyzetekből. Tökéletes vagy.

Azzal megfordult és az ajtó felé lépkedett, szótlanul átkozva magát ostobaságáért. Fél lábbal már a folyosón volt, amikor halk szipogást hallott.

Megdermedt, még erősebben szorította össze az állkapcsát.

Ne csináld, ember! Ezt ne!

De megtette.

Hátranézett és azt látta, hogy Olivia folytatja a felmosást. Nem sírt, de a szeme gyanúsán csillogott.

Tényleg kimerültnek tűnt. Mozgása lassú volt, szeme le-lecsukódott, ahogy a felmosórongyot ugyanazon a helyen tolta végig már vagy tucatszor. Éjfél felé járt az idő, őt ismerve, reggel öt vagy hat óra óta fent lehetett, és azóta nem volt megállás.

Sammy azt is halálos bizonyossággal tudta, hogy Olivia soha, de soha nem hívta volna őt vagy bárki mást, ha nem lett volna szüksége segítségre. Ő az az ember, akihez az emberek első körben fordulnak, ha valami problémájuk van, nem pedig fordítva. Bizonyára sértette a büszkeségét, hogy segítségért kellett nyújtania a kezét, hogy valaki más támogatását kellett kérnie, és hogy az egyetlen lehetősége Sammy, ezért taszította el magától, amikor megjelent. Nem szeret gyengének tűnni.

Kapcsolatuk már régen elhalt, de még mindig úgy ismerte, mint a tenyerét.

Ó! Az. Istenit!

Haragja olyan gyorsan lecsillapodott, ahogy jött. Sammy nagyot sóhajtott, aztán mély lélegzetet vett, és végigsimított a haján. Már gyűlölte magát azért, amit tenni készült.

– Hagyd – mondta kissé nyersen. – Ez a hely mostanában nem lesz szárazabb, reggelig már nem sokat tehetsz.

– Nem ártana még egy feltörlés – mondta Olivia, orrát a kezével törölve. – Menj csak. Megoldom.

– Liv, esküszöm az istenre...

Sammy abban a pillanatban megremegett, amint a szavak elhagyták a száját. Évek óta nem mondta ki Olivia becenevét, de olyan könnyen ki tudta ejteni, mintha még mindig együtt lennének. Keserédes íze volt a szónak, mint egy letűnt korszak emlékeinek.

Olivia vállai láthatóan megfeszültek, ahogy Sammy átlépdelt a kis lakáson és némi erőfeszítéssel kivette a felmosót a kezéből.

– Majd én feltöröm. Te pakold össze, amire szükséged van éjszakára – mondta hangosan. – Ha így folytatod, még elájulsz a padlón, és megfulladsz – közölte szemét forgatva. Olivia csak pislogott.

– Ez nem egy *annyira* nagy árvíz.

Sammy csak bámult rá.

– Jól van, Sir Parancs McMondta – sóhajtott Olivia a dohányzóasztalon felhalmozott ruhák felé haladva. – Csomagolok.

Fél órával később Sammy a legjobb tudása szerint felszárította a padlót, Olivia becsomagolta, amire egy éjszakára szüksége van, és átöltözött pólóba, nadrágba.

– Menjünk! – Sammy papírtörülkövel törölgette a kezét. – Én vezetek.

– De még nem választottam szállodát – tiltakozott Olivia.

– Elmúlt éjfél. Nincs időnk átnézni a táblázatokat és kideríteni, melyik szálloda étterme Michelin-csillagos és melyik kínál dizájner kényelmi szolgáltatásokat.

– A Michelin-csillagos étterem nem követelmény – sóhajtott Olivia. Követte Sammyt a folyosóra, kifele me-

net lekapcsolta a lámpát, aztán bezárta maga mögött az ajtót.

Csak akkor szólalt meg újra, amikor beültek Sammy autójába.

– Pontosan hová megyünk, ha nem szállodába?

– Hozzám.

Sammy elmosolyodott volna az autót betöltő hadaró, feszélyezett szavakon, ha nem lett volna olyan átkozottul bosszús és nyugtalan. Nem kéne Oliviat elvinnie magához. Sehová sem kellene vinnie. Mégis itt van, a nem túl fényes páncélú lovatot játssza a lánynak, aki egy étellel ezelőtt darabokra törte a szívét.

Erre az igazi mazochisták is irigykedve csettintének.

– Nem megyünk hozzád – jelentette ki Olivia, miután sikerült megfékeznie méltatlankodó összevissza hadarását.

– A sofőr szerint, azaz szerintem, igen.

– *Miért?*

– Mert fáradt vagyok, te is fáradt vagy, és nem akarom, hogy meggyilkoljanak, miközben megfelelő szállodai szobát keresel az éjszakában – morogta Sammy. – Nincs Michelin-csillagom és spa sincs a lakásomban, de van egy tiszta ágyl és fürdőszoba. Mind a kettőt használhatod. Holnap reggel majd kitaláljuk, mi legyen azzal a rendetlenséggel a lakásodban. És ne mondd, hogy nincs szükség segítségre. Nem véletlenül hívtál fel. Tehát azt javaslom, hogy hagyd abba a vitatkozást, és néhány órára legyen egy kis béke, csend és pihenés, oké?

Olivia szája tátva maradt a csodálkozástól. Lassan pislogott, hosszú, sötét szempillái döbrent csapkodással söpörték arcborét.

Sammy beindította a kocsit, és figyelmen kívül hagyta a fejében kántáló hangot: *Rossz ötlet. Rossz ötlet. Rossz ötlet.*

Viszont az egész éjszakáját rossz ötletek kísértették. Mit számít még egy?

– Rendben. – Olivia visszafogott hangon szólalt meg, amikor végre válaszolt.

Nem beszéltek többet, amíg meg nem érkeztek Sammy házához.

A két hálószobás, egy fürdőszobás lakhely nem volt olyan divatos, mint Blake és Farrah lakása New Yorkban, vagy Kris és Nate kastélya Beverly Hillsben, de otthonos volt. Sammy éveket spórolt, amíg ki tudta fizetni az előleget, és végre tehermentesen is övé lett a lakás. Ettől véleménye szerint ez volt a legjobb hely ezen az egész átkozott bolygón.

– Ez a te szobád – mutatta, és felkapcsolta a fényt a vendégszobában. Nagy ágy volt benne, királykék paplannal, hozzá illő kék szőnyeggel. Volt bent továbbá egy elegáns fehér íróasztal és egy szék. Sokszor szálltak meg nála a barátai vagy családtagjai, amikor a városban jártak, így rendben tartotta a vendégszobát. – Az én szobám a szomszédban van, fürdőszoba a nappali túloldalán. A vendégtörölközők a zöldek, ha plusz törölközőre van szükséged, a fürdőszoba melletti szekrényben találsz. Ha megéhezel, nyugodtan egyél bármit a konyhában. És... azt hiszem, ennyi.

Sammy a nyakát dörzsölte, annak tudatában, hogy milyen abszurd ez az egész helyzet. Nyolc év alatt összesen egy tucat szó nem sok, annyit sem beszélt Olivával, és most nála alszik. A szomszéd szobában.

Csak egy éjszaka, bizonygatta magának.

Bármilyen harag is feszült közöttük, egyszerűen nem volt képes rávenni magát, hogy elforduljon valakitől, akit ismer, aki segítséget szenved... akkor sem, ha az illető nem éppen barát.

Sammy nem tudta leolvasni Olivia arckifejezését, de mintha valami érzelem csillant volna a szemében, mielőtt elfordította a tekintetét és az íróasztal melletti könyvespolcra összpontosított. Azt a polcot olyan középiskolai és egyetemi könyvekkel töltötte fel, amelyeket soha nem olvasott, már nem is fog elolvasni, de kidobni sem tudta. A gyűjteményben voltak klasszikus regények, mint *A nagy Gatsby*, és a kedvenc statisztikatanönyve is.

Furcsa, hogy a kedvencei között tankönyv is volt? Valószínűleg. De egy olyan világban, ahol az emberek idegenek lábkörmeit gyűjtik és hátborzongató babákat halmoznak fel a házaikban, rosszabb is lehetne.

– Köszönöm – mondta Olivia, és magához szorította a táskáját. – Igazán nagyra értékelem. Tényleg.

– Igazán nincs mit – felelte Sammy zavartan. – Jó éjszakát.

Spoiler: nem volt jó éjszaka, *sem* reggel. Mert Sammy csak feküdt az ágyban, képtelen volt aludni. Órákig hanykolódott és forgolódott, de csak a szomszéd szobában lévő nőre tudott gondolni.

Basszus!